

Uchwała z dnia 21 lutego 1995 r.
I PZP 2/95

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra (sprawozdawca), Sędziowie SN: Maria Mańkowska, Stefania Szymańska,

Sąd Najwyższy, przy udziale prokuratora Witolda Bryndy, w sprawie z powództwa Wiesławy K. przeciwko Sądowi Rejonowemu w Ł. i Sądowi Wojewódzkiemu w Ł. o wynagrodzenie, po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym dnia 21 lutego 1995 r. zagadnienia prawnego przekazanego przez Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 21 grudnia 1994 r., [...] do rozstrzygnięcia w trybie art. 391 k.p.c.

a) czy obwieszczenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 czerwca 1994 r. o utracie mocy obowiązującej art. 16 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 r. o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 83) w zakresie odnoszącym się do czasu przed dniem ogłoszenia tej ustawy w Dzienniku Ustaw, daje podstawę do zastosowania dla oceny roszczenia powódki o wyrównanie wynagrodzenia za czas od 1 stycznia 1992 r. do 9 marca 1992 r. przepisu art. 71 u.s.p. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 października 1991 r. o zmianie... (Dz. U. Nr 100, poz. 443) i przy uwzględnieniu interpretacji (tegoż art. 71 powołanej ustawy) zaprezentowanej w uchwale Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lutego 1993 r., Nr 4/92, opublikowanej w Dzienniku Ustaw z 1993 r., Nr 17, poz. 81;

b) czy wobec tego, że art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 (Dz. U. Nr 50, poz. 229) wszedł w życie z mocą od dnia 1 kwietnia 1992 r. (art. 37 pkt 1 tej ustawy), podstawę do ustalania wysokości wynagrodzenia powódki za okres od 1 kwietnia 1992 r. do 31 maja 1992 r. winno stanowić przeciętne wynagrodzenie w sferze produkcji materialnej w gospodarce narodowej bez wypłat z zysku w pierwszym kwartale 1992 r., czy jak to miało miejsce dotychczas - w pierwszym kwartale 1991 r.

p o d j ą ł następującą uchwałę:

1. Przepis art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 r. o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 83), w zakresie odnoszącym się do czasu przed dniem ogłoszenia tej ustawy w Dzienniku Ustaw, jako naruszający konstytucyjny zakaz nieretroakcji (art. 1 i art. 7 przepisów konstytucyjnych utrzymanych w mocy na podstawie art. 77 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym, Dz. U. Nr 84, poz. 426), nie ma mocy wiążącej przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia przewidzianego w art. 71 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 7, poz. 25 ze zm.).

2. Podstawę ustalania wynagrodzenia sędziego za okres od 1 kwietnia 1992 r. do 31 maja 1992 r. zgodnie z art. 28 i 37 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 1992 z dnia 5 czerwca 1992 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 229) stanowi przeciętne wynagrodzenie

w sferze produkcji materialnej w gospodarce narodowej bez wypłat z zysku w pierwszym kwartale 1991 r.

U z a s a d n i e

W pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa-Sądowi Wojewódzkiemu w Ł. Wiesława K. domagała się zasądzenia wyrównania wynagrodzenia za okres od października 1989 r. do czerwca 1992 r. w kwocie 27.895.211 zł. Następnie powódka rozszerzyła powództwo żądając wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1989 r. do daty wytoczenia powództwa, tj. do 30 października 1992 r. oraz wniosła o zasądzenie skapitalizowanych odsetek. Wezwany do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Sąd Rejonowy w Łodzi uznał powództwo w zakresie kwot wypłaconych powódce w dniach 21 grudnia 1992 r., 6 kwietnia 1993 r., 14 grudnia 1993 r. i 25 kwietnia 1994 r. W pozostałym zakresie wnosił natomiast o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 27 października 1994 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił w całości powództwo Wiesławy K. Sąd ten ustalił, że wynagrodzenie powódki, będącej sędzią Sądu Rejonowego w Łodzi - poczynwszy od 1 stycznia 1989 r. do wytoczenia powództwa - było jej wypłacane niezgodnie z unormowaniem zawartym w art. 71 § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r., Nr 7, poz. 25 ze zm.), w uchwale nr 20 Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1989 r. w sprawie wynagradzania sędziów sądów powszechnych, notariuszy oraz asesorów i aplikantów sądowych i notarialnych (M. P. Nr 5, poz. 49) oraz rozporządzeniu Prezydenta RP z dnia 25 września 1990 r. w sprawie wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. Nr 66, poz. 392). Powódka otrzymała wyrównanie wynagrodzenia za okres od 1 stycznia 1989 r. do 31 maja 1992 r. Jego wysokość ustalono na podstawie średnich podanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości obliczonych przy przyjęciu waloryzacji kwartalnej. Wypłacono powódce także odsetki ustawowe, od każdej comiesięcznej kwoty należnego jej a nie wypłaconego za ten okres wynagrodzenia do dnia wypłaty oraz odsetki od odsetek zaległych przy wypłacie poszczególnych rat wyrównań.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych doszedł do wniosku, że stroną pozwaną w rozpoznawanej sprawie nie jest Skarb Państwa (Sąd Wojewódzki - jako statio fisci) lecz Sąd Rejonowy w Łodzi, jako zakład pracy powódki. Stąd też powództwo skierowane przeciwko Sądowi Wojewódzkiemu w Łodzi nie może być uwzględnione z powodu braku jego biernej legitymacji procesowej.

W ocenie Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddaleniu podlega także powództwo przeciwko Sądowi Rejonowemu w Łodzi. Sąd ten w tym zakresie przyjął, że otrzymane przez powódkę wynagrodzenie (łącznie z kwotami uznanymi przez pozwanego zakład pracy) ustalone zostało zgodnie z obowiązującymi w odniesieniu do wynagrodzeń sędziowskich zasadami prawnymi. W ocenie tego Sądu - powołującego się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 2 marca 1993 r., stanowiącej odpowiedź na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie [...], Prawo o ustroju sądów powszechnych jest ustawą zwykłą i dlatego brak jest podstaw prawnych do podważania mocy obowiązującej ustawy z dnia 28 września 1991 r. o wynagrodzeniach w sferze budżetowej w 1991 r. (Dz. U. Nr 87, poz. 396) oraz ustaw

okołobudżetowych po 1 stycznia 1992 r." w zakresie derogacji przepisów art. 71 § 2 ustawy o ustroju sądów powszechnych za okres po 1 lipca 1991 r. "Taka wykładnia sprawia, że roszczenie powódki dotyczące okresu po 1 stycznia 1992 r. podlega oddaleniu wprost.

Gdy idzie natomiast o wynagrodzenie za okres przypadający od 1 stycznia 1989 r. do 31 maja 1992 r., to dla oceny roszczenia powódki niezbędne jest jedynie sprawdzenie prawidłowości matematycznego ustalenia wypłaconych przez pozwaną zakład pracy wyrównań wynagrodzeń, odsetek oraz odsetek od odsetek.

W rewizji od tego wyroku powódka Wiesława K. domaga się jego uchylenia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Rozpoznając rewizję powódki Sąd Apelacyjny w Łodzi doszedł do przekonania, że w sprawie występują poważne wątpliwości prawne, wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, których istota została ujęta w sentencji postanowienia z dnia 21 grudnia 1994 r.

Sąd ten wywodzi, że kwestię ustalenia podstawy naliczenia wynagrodzeń sędziowskich za czas od 1 stycznia 1992 r. regulował art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 r. o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 83). Według jego treści, do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziów brano w rachubę przeciętne wynagrodzenie w sferze produkcji materialnej w pierwszym kwartale 1991 r. Zgodnie z tą regułą ustalone zostało wynagrodzenie powódki od 1 stycznia 1992 r. do 31 maja 1992 r. Tymczasem - zdaniem Sądu Apelacyjnego - stan prawny "w stosunku do istniejącego w roku 1992" uległ zmianie wobec uchylenia mocy obowiązującej art. 16 ustawy z dnia 26 stycznia 1992 r., w zakresie odnoszącym się do czasu przed ogłoszeniem tego przepisu w Dzienniku Ustaw (to jest od 1 stycznia 1992 r. do 9 marca 1992 r.), a to na skutek "dokonania przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. z 1994 r., Nr 74, poz. 338) obwieszczenia realizującego uchwałę tegoż Trybunału z dnia 20 października 1993 r. w sprawie wykładni art. 7 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1993 r., Nr 105, poz. 481)."

Według Sądu Apelacyjnego sytuacja "zaistniała po dokonaniu tego obwieszczenia stwarza jasność jedynie co do tego, że wyliczenie wynagrodzenia powódki w okresie od 1 stycznia 1992 r. do 9 marca 1992 r. zostało oparte na błędnej podstawie rzutu na wysokość tego wynagrodzenia". Nie prowadzi jednak do jednoznacznego wniosku wedle jakich kryteriów winno być ono ustalane.

Z pewnością podstawy ustalenia wysokości wynagrodzenia powódki za ten okres nie może stanowić art. 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. wprowadzający ograniczenie waloryzacji wynagrodzeń sędziowskich, gdyż moc wiążąca przepisów tej ustawy - zgodnie z jej treścią - nie obejmuje wynagrodzeń należnych po 31 grudnia 1991 r. W tych warunkach - według Sądu Apelacyjnego - dla oceny zasadności żądania powódki odnoszącego się do okresu: 1 stycznia - 9 marca 1992 r. - do zastosowania pozostaje przepis art. 71 Prawa o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 października 1991 r. o zmianie ustaw - Prawo o ustroju sądów powszechnych, o Sądzie Najwyższym, o prokuraturze, o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 100, poz. 443) Przepis ten stanowi - wedle wykładni przyjętej przez Trybunał Konstytucyjny w uchwale z dnia 17 lutego 1993 r., W 4/92 (Dz. U. z 1993 r., Nr 17, poz. 81) - że podstawę wynagrodzeń

sędziowskich, stanowić powinno przeciętne wynagrodzenie w sferze produkcji materialnej w gospodarce narodowej bez wypłat z zysku z kwartału, w którym powstało prawo do wynagrodzenia.

Przeciwko pogładowi przytoczonemu przez Sąd Apelacyjny można jego zdaniem podać "tylko jeden" argument, a to, że wskazany sposób waloryzacji wynagrodzenia powódki był sprzeczny z wolą i zamiarem ustawodawcy, gdy ustanowił on przepisy ustawy z 25 stycznia 1992 r. Całokształt bowiem regulacji prawnych w zakresie wysokości wynagrodzeń sędziowskich, poczynwszy od 28 września 1991 r. wskazuje na konsekwentne dążenie ustawodawcy do maksymalnego ograniczenia możliwości ich waloryzowania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest również jednoznaczności w przepisach regulujących wysokość wynagrodzeń sędziowskich za okres: kwiecień - maj 1992 r., a to z uwagi na uregulowanie zawarte w art. 28 i 37 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 1992 z dnia 5 czerwca 1992 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 229).

Przepis art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r. obowiązywać miał do czasu uchwalenia ustawy budżetowej na rok 1992. Ustawa budżetowa na ten rok (z dnia 5 czerwca 1992 r.) weszła w życie z dniem jej ogłoszenia z mocą od 1 stycznia 1992 r., z wyjątkiem przepisów wymienionych w art. 37 pkt 1, które weszły w życie z mocą od 1 kwietnia 1992 r. Wśród tych przepisów znalazł się także art. 28 określający sposób waloryzowania wynagrodzeń sędziowskich w okresie od 1 czerwca do 31 grudnia 1992 r. Rodzi się więc pytanie, która z podstaw wskazanych przez ustawodawcę powinna być brana pod uwagę do naliczania wynagrodzenia należnego powódce za pracę w miesiącach kwietniu i maju 1992 r., a więc czy chodzi o tę, która wynika z art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r., czy też tę, która podana jest w art. 28 ustawy budżetowej (przy uwzględnieniu art. 37 pkt 1 tej ustawy).

Według Sądu Apelacyjnego można reprezentować stanowisko, że bez względu na datę, od której obowiązuje uregulowanie zawarte w art. 28 ustawy budżetowej dotyczy ono jedynie okresu po 1 czerwca 1992 r., zaś do ustalenia wynagrodzeń sędziowskich za okres: kwiecień - maj 1992 r. należy stosować podstawę z art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r.

Sąd ten jednakże uważa równocześnie, że pogląd ten staje się co najmniej wątpliwy w świetle postanowień art. 37 pkt 1 ustawy budżetowej oraz stanowiska wyrażanego przez Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 8 listopada 1994 r., P. 1/94. W uzasadnieniu tym Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 28 ustawy budżetowej zastępuje od 1 kwietnia 1992 r. art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r., co mimo retroaktywności tej zmiany spowodowało, że od 1 kwietnia 1992 r. podstawę waloryzacji - z korzyścią dla zainteresowanych - stanowi pierwszy kwartał 1992 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 1992 r. o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 r. w zakresie w jakim dotyczy on wynagrodzeń sędziowskich należnych za okres przed dniem ogłoszenia tej ustawy w Dzienniku Ustaw nie ma mocy wiążącej. Narusza on bowiem w tym zakresie zasadę niedziałania ustawy wstecz, która normatywną podstawę znajduje między innymi w art. 1 i art. 7 przepisów

konstytucyjnych utrzymanych w mocy na podstawie art. 77 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 84, poz. 426). Oznacza to tym samym, że przepis ten pozostaje w sprzeczności z przepisami konstytucyjnymi, co stanowi podstawę odmówienia mu mocy wiążącej w zakresie w jakim sprzeczność ta występuje. Stanowisko takie znalazło wcześniej wyraz w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 listopada 1993 r., K. 18/82 (Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w 1993 roku - cz. II, poz. 41), który uznał, iż przepis art. 16 ustawy z 25 stycznia 1992 r. jest niezgodny z art. 1 i art. 7 przepisów konstytucyjnych, a następnie potwierdzone to zostało w obwieszczeniu Prezesa Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. z 1994 r., Nr 74, poz. 338) o utracie mocy obowiązującej ustawy.

Do rozważanego problemu nie odnoszą się przy tym ustalenia poczynione przez Sąd Najwyższy w jego uchwale z 2 marca 1993 r., I PZP 3/93 (OSP1994 z. 2 poz. 35), gdyż dotyczyły one mocy obowiązującej aktu (przepisu) prawnego (art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o wynagrodzeniach w sferze budżetowej w 1991 r.), co do którego Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie stwierdzające jego niezgodności z Konstytucją z 1952 r., a następnie orzeczenie to zostało uznane za zasadne przez Sejm, jednakże bez jego uchylecia (częściowego lub całkowitego) lub dokonania w nim zmiany przez ten organ. Udzielona przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 2 marca 1993 r. odpowiedź na przedstawione mu zagadnienie prawne dotyczy szczególnej sytuacji, w której Sejm podjął uchwałę uznającą zasadność orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, nie odnosi się natomiast do wszystkich przypadków, w których dochodzi do stwierdzenia niezgodności ustawy z Konstytucją.

Uznanie, iż przepis art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r. nie obowiązuje w zakresie, w jakim odnosi się on do czasu przed dniem ogłoszenia tej ustawy prowadzi do wniosku, że zastosowanie znajduje przepis art. 71 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, gdyż przepis ten nie został uchylony, a jedynie jego stosowanie podlegało czasowemu "zawieszeniu", jako że zarówno ustawa z 28 września 1991 r. o wynagrodzeniach w sferze budżetowej w 1991 r., ustawa z 25 stycznia 1992 r., jak również odnośne regulacje płacowe ustawy budżetowej na rok 1992 z dnia 5 czerwca 1992 r. nie rozstrzygały problemu wynagrodzeń sędziowskich, a ściśle biorąc zasady ustalania podstawy obliczania ich wysokości, w sposób trwały, a jedynie regulowały tę kwestię na ściśle określony czas, co pozwala je uznać za akty (w tym zakresie) o charakterze epizodycznym. Słusznie więc Sąd Apelacyjny w tym względzie pisze, że podstawy ustalania wysokości wynagrodzenia powódki (wobec braku mocy wiążącej art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r.) nie może w okresie od 1 stycznia 1992 r. do 9 marca 1992 r. stanowić art. 4 ustawy z 28 września 1991 r., gdyż ustalała ona wynagrodzenia w sferze budżetowej, a tym samym decydowała w pewnym stopniu także o wysokości wynagrodzeń sędziowskich, jedynie w 1991 r. W tym stanie rzeczy postawę ustalenia wynagrodzenia sędziego za wskazany wyżej okres może stanowić jedynie przepis art. 71 Prawa o ustroju sądów powszechnych. Przepis ten nie został bowiem przez żaden akt prawny uchylony, a jednocześnie nie ma podstaw do stosowania jakichś innych ustaw, w tym zwłaszcza ustawy z 28 września 1991 r., jak również nie ma powodów, by przyjmować, iż w wyniku stwierdzenia

niezgodności art. 16 pkt 2 ustawy z 28 stycznia 1992 r. z Konstytucją z 1952 r. powstaje luka prawna, wymagająca wypełnienia w drodze stosowania analogii.

Źródłem wątpliwości Sądu Apelacyjnego wyrażonej w drugim z przedstawionych przezeń pytań, jest pogląd, który znalazł wyraz w uzasadnieniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 8 listopada 1994 r., P. 1/94. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego wprowadzie art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 wszedł w życie z mocą wsteczną od dnia 1 kwietnia 1992 r., tym niemniej jednak zastąpił on - obowiązujący do tego czasu - art. 16 pkt 2 ustawy o zasadach gospodarki finansowej w 1992 r. "Ta retroaktywna zmiana spowodowała, że od dnia 1 kwietnia 1992 r. podstawę waloryzacji stanowił - z korzyścią dla zainteresowanych - pierwszy kwartał roku 1992, a nie jak dotychczas pierwszy kwartał 1991 r.". Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny zaznaczył, że zasada niedziałania prawa wstecz spełnia funkcje gwarancyjne, chroniąc między innymi prawa nabyte. Nie może dlatego być rozumiana jako zakaz każdej, a więc i korzystnej, modyfikacji danego prawa podmiotowego obywateli. Z tego też względu organ ten uznał, że mimo dostrzeżonej retroaktywności art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 nie można jej kwalifikować jako niekonstytucyjnej.

W myśl art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustalania wynagrodzeń sędziów Sądu Najwyższego, sędziów sądów powszechnych, prokuratorów oraz osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe stosuje się przeciętne wynagrodzenie w sferze produkcji materialnej w gospodarce narodowej bez wypłat z zysku w pierwszym kwartale 1992 r. Natomiast przepis art. 37 pkt 1 tej ustawy stanowi, że przepisy art. 16, 21-29 i 32 wchodzi w życie z mocą od dnia 1 kwietnia 1992 r. Sformułowania tego drugiego przepisu dały asumpt Trybunałowi Konstytucyjnemu do wyrażenia stanowiska, iż wynagrodzenie w pierwszego kwartału 1992 r. ma stanowić także podstawę ustalania wynagrodzeń osób wymienionych w art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 w okresie od 1 kwietnia 1992 r.

Jakkolwiek przepis ten w myśl literalnego brzmienia art. 37 pkt 1 ustawy budżetowej wchodzi w życie z mocą od 1 kwietnia 1992 r., to jednakże przy ocenie daty jego wejścia w życie nie można pominąć zawartej w nim treści, a ściśle rzecz biorąc stwierdzenia, że wynagrodzenie z pierwszego kwartału 1992 r. stanowić ma podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia w okresie od 1 czerwca do dnia 31 grudnia 1992 r. Przyjmując natomiast wykładnię przedstawioną przez Trybunał Konstytucyjny należałoby się pogodzić z tezą, iż przepis art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 nie wchodzi w życie w tej postaci w jakiej został on zapisany w ustawie, lecz w kształcie zmodyfikowanym, a właściwie, że od 1 kwietnia 1992 r. wchodzi w życie jedynie jego fragment dotyczący podstawy ustalania wynagrodzenia, a pominięty zostaje zwrot dotyczący okresu, za który wynagrodzenie przysługuje. Pozostaje to jednak w wyraźnej sprzeczności z art. 37 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 1992, który nie przewiduje fragmentarycznego wejścia w życie jej przepisu art. 28, a ustanawia regułę dotyczącą uzyskania mocy wiążącej przez ten przepis w całości (zgodnie z jego brzmieniem). W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, iż wymienienie w art. 37 pkt 1 ustawy budżetowej na rok 1992 także jej art. 28 jest świadectwem braku konsekwencji i precyzji w regulowaniu kwestii obowiązywania ustawy w czasie ze strony prawodawcy, który jednakże nie usprawiedliwia wniosku o możliwości uznania za nie mającego wartości normatywnej tego fragmentu analizowanego tu przepisu art. 28, w którym mowa jest o

okresie od dnia 1 czerwca do dnia 31 grudnia 1992 r.

Dodatkowo za odrzuceniem tego wniosku przemawia także to, iż jego przyjęcie oznacza równocześnie akceptację wstecznego działania ustawy, co zawsze musi budzić wątpliwości, jak również reguła zapisana w art. 16 pkt 2 ustawy z 25 stycznia 1992 r., który przewidywał, że przeciętne wynagrodzenie w sferze produkcji materialnej w pierwszym kwartale 1992 r. miało zastosowanie do ustalania wynagrodzeń sędziowskich do czasu uchwalenia ustawy budżetowej na rok 1991.

Kierując się powyżej wskazanymi względami Sąd Najwyższy wyraził pogląd ujęty w sentencji uchwały.

=====